

малъ, да се намиратъ, две торби жълтици. Както вървѣше по пѣтя, отдалечъ той забеляза, че иде човѣкъ. Но този човѣкъ не вървѣше, а сякашъ летѣше на птичи крила. На краката му се мѣтаха два воденични камѣка. Като вѣтъръ този чужденецъ профуча край колесницата.

— Хей, чакай малко!

— извика подире му царскиятъ синъ.

Бързоходиятъ спрѣ и се обърна назадъ.

— Кжде си тръгналъ?

— попита го князътъ.

— Разхождамъ се.

— Ами що щатъ на краката ти двата воденични камѣни?

— Моитѣ крака не знаятъ мѣрка.

Ако махна тия камѣни, кой знае кжде по дяволитѣ ще ме отнесатъ. Затуй съмъ вързалъ камѣнитѣ — да поспиратъ краката ми.

„Този човѣкъ, — помисли си царскиятъ синъ, може да ми бжде много полезенъ, я да го взема на служба!“

— Чувай, — викна му той, — искамъ да те взема на служба.

— Съгласенъ съмъ!

— Съдай тогава въ колесницата!

— Нѣма нужда, азъ ще вървя пешъ. Да не мислишъ, че твоитѣ коне вървятъ по-бърже отъ мене? — отговори бързоходецътъ и по-

тегли напредъ.

По-нататѣкъ царскиятъ синъ видѣ, че насрѣдъ пѣтя стои единъ човѣкъ на колѣне и държи пушка — мѣри нѣщо.

— Хей, ти тамъ, какво правишъ? — попита князътъ.

Непознатиятъ ловецъ нищо не му отговори и продължи да си мѣри.

— Кажи, какво мѣришъ? — повторно и по-силно извика князътъ.

— Тихо! Тихо! — махна съ ржка ловецътъ, ще ми уплашите дивеча!

Князътъ млъкна и подирѣ малко се разнесе силенъ гърмежъ.

— Слава Богу — ударихъ го! — изправи се ловецътъ.

— Кого удари? — попита князътъ.

— Кого ли? — Единъ комаръ.

Отъ половинъ часъ се върти надъ Индийския океанъ, около мачтитѣ на нѣкакъвъ малкъ параходъ. Комарътъ тежи сто кила. Параходътъ е претоваренъ съ стока. Комарътъ иска да кацне на палубата.

Ако кацне — параходътъ ще потъне. Отъ половинъ часъ го мѣря и сега го улучихъ — падна въ морето, проклетиятъ!

— Нима можешъ да виждашъ толкова далеко? — попита го князътъ.

